

Tots sabem el significat d'anar de despedida de "solter" o "soltera", una colla d'amics que s'ho passen d'allò més bé. Puix bé, nosaltres (Quintos 89) vam anar a la nostra primera despedida de colla, la de Carlos (fill de Paco Maria) i per gràcia de ser la primera i que ho vam agafar en ganes, ens ha fet il·lusió fer-vos cinc cèntims i deixar-ho per a la posteritat en aquest el nostre diari. Potser es una tonteria o una bobà escriure sobre això, també sabem que molts pensareu "Què collons m'importa a mi?", que hi haurà gent que no farà ni cas, però tornem a repetir, ho fem per ser la primera. Potser només us cridarà l'atenció les quatre fotos que també apareixen, tant s'hi val, que llegeixi qui vulgui, i el que no que mire les fotos i avant.

Tot va començar a Festes quan una nit al Garito, va vindre Carlos en les invitacions de tots per assistir a la seva boda, lògicament primer teniem que passar per la despedida, i a partir d'aquí vam començar a maquinari i pensar tot el referent a aquest tema. Al mes de setembre vam tenir diverses reunions per a enllestir-ho tot i fer tots els preparatius, per a tenir-ho tot a punt pel dia 27 (dia de la despedida). Vam acordar que cada un de nosaltres tindria una tasca que fer, ja les anirem coneixent al llarg del relat.

El dia 27 per la tarda, vam quedar tot a Vértigo a les vuit de la tarda (no ens agrada fer propaganda, però, ho hem de dir. Per cert, esperem que ens conviden a una cervesa per aquesta publicitat gratuïta). Poc a poc anàvem arribant tots i, típic, vam estar fent dos cervesetes, dos cigarrets, dos futbolins per a passar l'estona. Quant per fi ja estàvem tots, ens van ataviar amb un barret per a distingir-nos i que ningú es perdés (dels barrets es va encarregar Matutano). Per cert, eren de plàstic i ens feien suar molt, però com tam-

poc va arribar cap al poble, tant donava. Vam eixir del local en qüestió com una rabera de mansos i fent una miqueta de soroll (com es natural), vam anar cap a casa del nuvi i pel camí ja es sap, traques, coets borratxos, cançons... (de la pirotècnia es van encarregar

L'autocar va arribar puntualment a Les Coves i a les 21.30 h. ja ens estava esperant a la plaça. Abans de pujar, com no, una mica més de soroll i més coets, amb unes petites paraules per part d'algun amargat de la vida que pul·lulava per allí en aquells moments.

Refoya i Ximo).

Un cop a casa d'ell, vam encendre una macro-traca per al recíbit, va baixar (ens va sentir) i vam disfressar-lo de cap a peus per a que no passare desapercebut. Seguidament vam anar a fer una volteta pel poble. Mandorro i Bossa van ser els modistos.

Com és habitual en aquests casos, vam llogar un autobús (feina de Curret) i us podem assegurar que vam patir per a tenir-lo, estaven tots ocupats, però finalment va ser nostre. Doncs bé, així ens podiem desplaçar tranquils i sense ensurts de cotxes i demés.

Un cop estàvem tots damunt del vehicle, vam anar primerament al nostre benvolgut garito per agafar unes quantes fantetes i unes quantes cocacoles que encara teníem de festes. Seguidament ens vam dirigir cap a casa de Palmero on es trobava el regal sorpresa. Dies abans, Valls i Palmero amb la col·laboració de Refoya havien estat buscant en el fons de les seves ments perverses quelcom que fos maquiavèlic i divertit a la vegada, cosa que van aconseguir. Podem dir que la dimensió del regal era una caixa de quasi dos metres d'alt per més de mig d'amplada, envoltada per una estructura de ferro i tota perfectament engalanada. Dintre d'aquesta macro-caixa hi havien tot de caixes més petites, també adornades, amb regals, objectes i putaetes diverses, tot necessari per arribar al fons de la qüestió. Cal dir que el veritable regal estava en una altra part, però havie de passar per tot el procés, com es normal.

Ens disposem a carregar el regal dins l'autocar i aquí la primera sorpresa de la nit, no ens entrava per enlloc. Primer vam provar a tots els porta-equipatges, llocs grans. Zero, no passava. Vam intentar-ho per la porta de darrera. Quasi però no. Vam anar a la de davant. Huyy! de poc, continua sent massa gran. La qüestió, que allò no podíem fer-ho cabre a cap lloc. Ràpidament van sorgir les primeres idees:

"Donem-li demà al mati quan arribem!!

"I si l'obri ara?"

"Fiquem-lo a la vaca de l'autocar i que vagi un damunt aguantant-lo". Aquí el conductor (bon home per cert) va dir: "Ni pensar-ho, què esteu tocats?" I llavors va ser quan més

